

קול קורא שנשלח לחברי אור הרמב"ם בתאריך: ד באב תשפ"א; 13.7.21

מאת אדיר דחוח-הלוי

"בְּפֶה חֲנָף יִשְׁחַת רְעֵהוּ וּבִדְעַת צְדִיקִים יִחְלְצוּ" (מש' יא, ט), ושם פירש רס"ג:

"בְּפֶה – החנף ישחית את רעהו בדבריו", כלומר ישחית את המוסר והמידות ויראת השמים של חברו בדברי ההבל וההזיות מחריבי הדעת. ובפירושו הארוך הוסיף רס"ג שם: "זה בענין ההתעיה בדת: תמצא את שאין בהם יראת שמים מורים במה שאינם יודעים, ועונים במה שלא עמדו עליו, והרי הם מתעים את בני האדם. והצדיק בידיעתו אומר את האמת".

ופירושו מתאים מאד למינים ולצאצאיהם ולתלמידיהם אשר מתיימרים להיות היהודים האמיתיים, ונדמה להם שבזכות מלמוליהם והזיותיהם וכל תכסיסיהם החיצוניים כל העולם כולו עומד, ובפה מלא הם טוענים שעם-ישראל מתקיים בארץ-ישראל רק בזכותם. הם רק שכחו שלימוד תורתם האורתודוקסית הפרו-נוצרית לא הגן עליהם במלחמת העולם השנייה, אדרבה, הקב"ה היכה בעיקר בהם, על כל מעלליהם ושיקוציהם "בשם התורה", ועל הפיכת תורת חיים לאלילות כעורה שתכליתה הזימה והתועבה והפקת הרווחים וטובות ההנאה.

רס"ג מלמד אותנו מהו המקור לכל התעיותיהם וכן לעריצותם ויהירותם – העדר יראת שמים, כי אם הייתה בהם יראת שמים הם לא היו מעזים להישאר בגלות ולתעב את ארץ-ישראל ערב פרוץ מלחמת העולם השנייה; הם לא היו מעזים לעוות ולסלף את התורה; הם לא היו מעזים למחוק את כל יסודות הדת המחשבתיים אשר מעצבים את קיומנו כעם סגולה; הם לא היו מעזים להפוך תורת חיים לקורדום חוצבים פרו-נוצרי; הם לא היו הופכים את נשותיהם לשפחות נרצעות; ואף לא היו נוהגים בגסות ותובעים בעזות מצח שיממנו אותם. ונתקיימו בהם דברי חז"ל ורבנו בהלכות תלמוד תורה (ג, י): "וכל תורה שאין עימה מלאכה, סופה בטלה, וסוף אדם זה שיהא מלסטם [=שוודד] את הבריות [דרך ביזת הקופה הציבורית]".

וכאשר הנני רואה את התנהגותם כאשר לוקחים להם את כספי הקלון וחילול-שם-השמים, הנני מגיע למסקנה שצדקו חכמים וחובה להתאכזר כלפי המינים וצאצאיהם ותלמידיהם, אין לרחם ואין לכסות עליהם, ואין לתת להם צדקה בשום פנים ואופן! רק יחס אכזרי כלפי המינים וצאצאיהם עשוי להוביל לעקירת חלק ניכר מהם מדרכי המינות והעריצות.

גם המשך דבריו של רס"ג תואמים את היצורים המושחתים הללו: "מורים במה שאינם יודעים, ועונים במה שלא עמדו עליו", ואכן, המעיין הנבון בתשובותיהם ובהגיגיהם יגלה את נבלותם וסבלותם אשר פשוט מבחילה ומחרידה אותי כל פעם מחדש, שהרי סבלותם ורשעותם וחילול-שם-השמים שבידם יורד עד תחתיות ארץ ובוקע ועולה עד לב השמים.

הם מרחיקים את צאן מרעיתם מלימוד מדעים וחכמה אמיתית, ולאחר שהם הפכו אותם למטומטמים ולהוזי הזיות חמורות, הם מחדירים להם בקלות שכל היוצא מפיהם הוא דברי אלהים חיים, וכדי לנעול את אחיזתם בהמון הכסילים הם גורמים להם להיות תלויים בהם גם מבחינה כלכלית, ומעוורים את שיקול דעתם לא רק מבחינה רוחנית ומחשבתית, אלא גם מבחינה נפשית כי השוחד העלוב הזה מוסיף ומעוור את עיניהם של ההמון הנגררים אחריהם – וכך הם לופתים את הכסילים מכל הכיוונים כמו נחש פיתון ענק החונק ובלוע את טרפו.

לקראת סוף דברי רס"ג לעיל הוא קובע: "והרי הם מתעים את בני האדם", ועל המתעים את העם אחרי ההבל פוסקים חז"ל ורבנו בהלכות סנהדרין (יא, ו): "האכזריות על אלו שמטעין את העם אחר ההבל רחמים היא בעולם, שנאמר 'לְמַעַן יָשׁוּב יְיָ מִחֲרוֹן אַפּוֹ וְיִתֵּן לָךְ רַחֲמִים' [דב' יג, יח]". לפיכך, אין לרחם עליהם ולא על צאן מרעיתם, יש לקצץ להם את כל קצבאות חילול-שם-השמים שהם נוטלים בעזות פנים ובמצח נחושה מן הקופה הציבורית.

זאת ועוד, חובה לזכור שהם עיוותו וסילפו את דת האמת, ולכן הם משונאיו של הקב"ה ומצוה רבה להילחם בהם כדי לערער את אחיזתם של המינים הכעורים הללו בצאן מרעיתם, וכדי לאפשר להמון להתרומם מן השוחה העמוקה שחפרו להם גדולי הדור ועסקניהם, ויהיה ניתן להציל את מי שניתן להציל מציפורני המינות המזוהמות של אליהם: "הֲלוֹא מְשַׁנְּאֵיךָ יְיָ אֲשַׁנָּא וּבִתְקוּמְמִיךָ אֶתְקוּטְט, תְּכָלִית שְׁנָאָה שְׁנָאָתִים לְאוּיָבִים הָיִו לִי" (תה' קלט, כא-כב).

***

"בְּבִרְבֵּת יְשָׁרִים תָּרוּם קָרַת וּבְפִי רְשָׁעִים תִּהְרָס" (מש' יא, יא), ושם פירש רס"ג:

"כלומר, שהרשע כאשר מברך אדם ומתפלל עליו הוא רעה לו, כפי שידעת על הכופרים אשר ברכו את רבקה ואמרו לה: 'אַחֲתֵנוּ אֶתְ הָיִי לְאַלְפֵי רַבְּבָה' [בר' כד, ס], ונשארה עשרים שנה עקרה, עד שהתפלל עליה יצחק כאמרו: 'וַיַּעֲתֵר יִצְחָק לֵי לְנִכַח אֲשֵׁתוֹ' [בר' כה, כא]".

ומפרשנותו זו של רס"ג נלמד ביחס לברכותיהם של המקובלים למיניהם, וכל שאר ההזיות הטמאות והאליליות שהם מנחילים לצאן מרעיתם כמו בקבוק הסגולות שבירך עליו קנייבסקי החזיר או עראק התועבה שבירך עליו איזה מקובל שיכור ומטומטם חולה נפש. והמסקנה היא, שאסור באיסור חמור לקרב את פתח ביתם כי ברכתם היא קללה ומארה, "הֲרַחֵק מֵעֲלֵיךָ דְרָכָךָ וְאַל תִּקְרַב אֶל פֶּתַח בֵּיתֶה" (מש' ה, ח), וכל הסר לביתם כסיל ועובד אלילים.

***

"בְּזָ לְרַעְהוּ חֶסֶר לֵב וְאִישׁ תְּבוּנוֹת יַחְרִישׁ" (מש' יא, יב), ושם פירש רס"ג:

"יַחְרִישׁ – יחריש לו [כלומר יחריש לאותו אדם שבז לו וביזה אותו], ובפירושו הארוך הוסיף: "השתיקה הזו [היא נכונה] אם נִשְׁמְעוּ מִקִּלְלֵי אֹתוֹ עֲצֻמוֹ, כְּמוֹ שֶׁעָשָׂה דוֹד עִם שְׁמֵעִי בֶן גְּרָא שֶׁאָמַר: 'הִנְחֹה לֹו וְיִקְלַל כִּי אָמַר לוֹ יי' [ש"ב טז, יא]. אבל אם ביזה אותו בענייני הדת יענהו תחת קללתו, כמו שאמר בגלית: 'וַיִּבֶט הַפְּלִשְׁתִּי וַיִּרְאֶה אֶת דָּוִד וַיִּבְזֶהוּ' [ש"א יז, מב], והשיב לו: 'אַתָּה בָּא אֵלַי בְּחָרָב וּבַחֲנִית [וְאָנֹכִי בָּא אֵלַיךְ בְּשֵׁם יי צְבָאוֹת אֱלֹהֵי מַעֲרֻכֹת יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר חֲרַפְתָּ, הַיּוֹם הַזֶּה יִסְגְּרֶךָ יי בְּיָדֵי וְהִכִּיתֶךָ וְהִסְרִיתֶךָ אֶת רֹאשְׁךָ מֵעַלֶיךָ וְנָתַתִּי פָּגָר מִחֲנֵה פְּלִשְׁתִּים הַיּוֹם הַזֶּה לְעוֹף הַשָּׁמַיִם וְלַחַיִּית הָאָרֶץ וַיִּדְעוּ כָּל הָאָרֶץ כִּי יֵשׁ אֱלֹהִים לְיִשְׂרָאֵל, וַיִּדְעוּ כָּל הַקְּהָל הַזֶּה כִּי לֹא בְּחָרָב וּבַחֲנִית יְהוֹשִׁיעַ יי כִּי לִי הַמְּלַחְמָה וְנָתַן אֶתְכֶם בְּיַדְנִי' (שם, מה)]."

ודומה לזה פירש רס"ג במשלי (כו, ד-ה): "אַל תַּעַן כְּסִיל כְּאֹזְלֹתָו פֶּן תִּשְׁנֶה לֹו גַם אֶתָּה. עֲנֵה כְּסִיל כְּאֹזְלֹתָו פֶּן יְהִיֶּה חֶכֶם בְּעֵינָיו", ושם ביאר רס"ג:

"חילק את השאלות והתשובות לשני חלקים, הראשון בענייני ההמון, והשני בענייני הנבחרים [בענייני ההגות הנבחרים כגון ענייני המחשבה והאמונות והדעות]. אם יצא הסכל נגדך בענייני העולם בחירוף ובגידוף – אל תענהו על-כך פן תשווה לו ותיכנס בכיוצא למה שאתה מתנגד לו [דהיינו שתיגרר להתלהמות וחירוף וגידוף שאינם במקומם]. ואם יצא נגדך בענייני דתך ופקפק באמונתך [...] – ענה לו, כדי שלא ידמה שיש לו הוכחה ושדבריו אמת".